

K. László Szilvia különös küldetése

Tízezer példányban jelent meg K. László Szilvia első könyve, a *Timitom különös küldetése* című meseregény. Óriási dolog ez egy elsőkönyves szerzőnek, hiszen manapság befutott írók is örülhetnek, ha 2-3 ezer példányban kiadhatják műveiket. A szerencsés szerző harmincéves, a Rákóczi téri bölcsőde gondozónője, a Csepeli Családsegítő Szolgálat Irodalmi Műhelyének tagja. Két kisgyermek van, a hatéves Kristóf és a négyéves Nikolett. Férje szakács. Az írónőt Szathmári István, a műhely vezetője fedezte fel és mutatta be. Szilvia már akkor felhívta a figyelmemet kedves-szép gyermekverseivel. Tudtam, érdemes lesz elbeszélgetni vele a gyermekéletről és a gyermekirodalomról, érdemes megkérdezni tőle, vajon miért lesz jobb ember a felnőtt, ha szereti a gyermekeket, ha nem felejt el amit Saint-Exupéry kishercege üzen: a lényegyet, vagyis hogy a szeretet láthatatlan. Így aztán, amikor megtudtam, hogy a közelmúltban megjelent meseregénye, ez jó ürügyet szolgáltatott, hogy megkeressem a szerzőt: miért szereti a gyermekeket, hogyan lesz valakiből gyermekvers- és meseíró?

– Nagyon szeretem a gyermekeket, nagyon közel érzem magamhoz a picik világát – mondja csendesen, de kedves öntudatossággal K. László Szilvia. – Ezért is lettem gondozónő. Mindig is tudtam, hogy kicsi gyermekekkel szeretnék foglalkozni, hiszen nagyon lényeges, milyen gondozónők veszik körül a kicsit. Lehet, hogy furcsállja, de az irodalomra nevelést már a pólyában, de még előbb el kell kezdeni. Ez nagyon lényeges és fontos a gyerekeknek. Még amikor a mama hasában van is, beszélgetni kell vele, meséket, versikéket mondani neki. Szüleim is sokat meséltek nekem, sokat láttam őket könyvvel a kezükben, ez nagyon fontos, ez volt a minta. Szerintem nem törvényszerű, hogy a szülő élete csak a gyerekekről szóljon, de azt az időt, amit a gyerekeivel tölt, az legyen intenzív, akkor ne máshol akarjon lenni, ne másra gondoljon, hanem valóban a gyerekeivel legyen. És akkor elviseli a kisgyereket, hogy a mamájának, a papájának a családon kívül is van élete. Szüleim egyszerű emberek, sokat dolgoztak, de amikor együtt voltunk, az csodálatosan szép volt. Én így tettem az enyéimmel, sokat meséltem nekik, mondókákat mondtam, énekelgettem nekik, még amikor várandós voltam, akkor is. És később sem hagytam abba. Altatókat énekeltem, lovagoltatókat, rövid kis mondókákat. Sok ilyen kis versikét, mondókát írtam, és láttam a piciken, hogy élvezik. A gyerekek a „minőségi ellenőreim”.

– *Jobb lesz az ember, ha gyermekekkel foglalkozik, gyermekverseket és meséket ír? Hatással van a gyermeki tisztaság a felnőttre?*

– A gyerek ugyanúgy hat a felnőttre, ahogy a felnőtt a gyerekekre. Én nagyon sokat kaptam a kicsiktől. Az őszinteséget. A picik ugyanis nem tudnak még hazudni, azt mondják, amit gondolnak. Ha szeretetet kapnak, szeretetet adnak. Amikor először jönnek a bölcsődébe, sírnak. Aztán jó nézni, hogy né-

hány héttel később már örömmel szaladnak hozzánk.

– *Van valamilyen speciális titka, ha valaki a gyermekeknek ír?*

– Titok nincs, de amikor nekik írok, egy kicsit gyermekké változom, gyermekbőrbe bújva írom ezeket a verseket. Úgy gondolom, gyermekfejjel gondolkodva lehet csak jó gyermekverseket írni. Kihívásnak is érzem, hogy olyan érdekes, izgalmas műveket írjak, amelyek lekötik a kicsik figyelmét, hiszen manapság a legtöbb gyerek keveset vagy egyáltalán nem olvas. A szavak játéka mindig elbűvölt, mindig lenyűgözött, mint a gyerekeket általában. Mindig is írtam, bármily furcsa, még előbb, mint hogy írni tudtam volna. A szavakkal való játékot később sem hagytam abba, mindig költőnek, írónak tartottam magam.

– *Irigylésre méltó öntudat ez, de hát versei és regényei, mert úgy ballottam, már nyomdában van második gyermekregénye, azt bizonyítják, hogy íróvá lett. Persze ehhez az íróvá avatáshoz az olvasók hitelesítése is szükséges.*

– A gyerekek majd ítéletet mondanak. Ezt szinte naponta kipróbálhatom a bölcsődében, amikor gyermekversekkel, mondókákkal szórakoztatom őket. Tőlük tanultam a legfontosabbat, hogy történet izgalmasan induljon. Mert ha nem, akkor az a gyerek, aki nem szeret olvasni, de unszolásra veszi kezébe a könyvet, könnyen abbahagyhatja. Viszont ha izgalmasan indul a mese, akkor az olvasó belefeledkezik és végigolvassa. Nagyon lényeges, hogy magára ismerjen a gyerek, azonosulni tudjon a főszereplővel, tehát a sztori hús-vér gyerekekről, emberekről szóljon, akikkel könnyű azonosulni. Legyen a mese egyszerű, érthető, szórakoztató, könnyen olvasható, de egyben igényes is. A verseknél is nagyon fontos a játékoság, az ismétlés. Fontos persze, hogy a könyv külalakja figyelemfelkeltő és ízléses legyen, hogy a polcra kerülve e könyvet.

– *Ön egész nap dolgozik, napközben a bölcsődében, délután-este pedig otthon. Hogyan jut energiája az írásra? Mikor ír?*

– Nagyon sokszor éjszaka, amikor a gyerekeim már alusznak, és

csönd van. Előfordul, hogy én is lefekszem aludni, felhúzó a vekkert, néhány órát alszom, és aztán felkelek írni. Nagy szerencsém van, hogy szüleim és férjem szülei sokat segítenek, egy-egy hétvégére elviszik a kicsiket, és akkor én szinte 24 órát írok.

– *Hogyan készült el a Timitom különös küldetése?*

– Eleinte arra gondoltam, én csak a gyermekeimnek, a bölcsődéseknek írok, de itt, a Csepeli Családsegítő Szolgálat Irodalmi Műhelyében, ahová évek óta járok, és ahol fel szoktam olvasni verseimet és meséimet, ahol megkritizálnak, vitatkozunk, ennek a műhelynek egy irodalmi pályázatán a gyermekvers kategóriában különdíjat kaptam. S olyan sok helyről kaptam biztatást, hogy arra gondoltam, megpróbálom, írok. Több pályázaton nyertem, kaptam nívódíjakat. Több kiadónak elküldtem a kéziratomat, de visszaküldték, nem foglalkoznak kezdőkkel. Végül egy éve a Tóth Kiadónál kötöttem ki. Azóta megjelentek gyermekverseim antológiákban, most ez a regény, és tavasszal verses meséim önálló kötetben jelennek meg. A Timitom alaptörténetét már tíz éve kigondoltam, de csak nemrégiben írtam le. Nem kerestem a témát, a téma rám talált. A Timitom különös küldetése egy tíz év körüli kisfiúról szól, aki egy napon rádöbben, hogy egészen különleges feladat vár rá itt, a földön, amit csakis ő oldhat meg. Különleges próbák, kalandok, várnak rá, és eközben meg kell küzdenie a rosszat megtestesítő gonosszal és természetesen saját magával, saját rossz tulajdonságaival, gyengeségeivel.

